

Källa:

<http://www.klimatupplysningen.se>

Vetenskapsmän i Italien går emot klimathysterin

2019/07/25 av Ingemar Nordin.

Gästinlägg av Ulf Sandmark:

En stor grupp italienska vetenskapsmän har gjort ett starkt uttalande mot dogmen om människans påverkan på klimatet och varnar för de katastrofala konsekvenserna av en politik för att minska koldioxidutsläppen. Med en appell som stöds av Föreningen **Associazione di Scienziati e Tecnologi per la Ricerca Italiana** (ASTRI) och undertecknat av närmare hundra italienska forskare, vänder de sig till Italiens regering och myndigheter. Just nu pågår en insamling av namn över hela Europa för att också skriva ett brev till EU-ledningen. Det är inspirerat av den italienska initiativet. ASTRI kan kontaktas på astri@scienzanazionale.it

Koldioxid är i sig ingen miljöbov, framhåller de, "utan tvärtom en nödvändig förutsättning för livet på vår planet". Att

människan skulle orsaka en global uppvärmning är "en tes som inte har bevisats, som bara stöder sig på klimatmodeller", komplexa dataprogram som benämns General Circulation Models, GCM.

Att påstå att klimatförändringarna som kunnat observeras under de senaste hundra åren skulle bero på mänsklig påverkan är därmed "överdrivet" och "modellernas katastrofförutsägelser är inte realistiska".

Klimatsimuleringsmodellerna "fångar inte de observerade naturliga variationerna i klimatet" och "återger inte de senaste 10.000 årens värmeperioder."

Vad gäller den konsensus som påstås råda i denna fråga konstaterar forskarna följande: Det som enligt den vetenskapliga metoden gör en tes till en vetenskapligt styrkt teori, är fakta, inte hur många som tror på den. Dessutom finns det ingen sådan konsensus.

De skriver avslutningsvis att de "med tanke på de fossila bränslenas avgörande betydelse för mänsklighetens energiförsörjning" avråder från att bedriva en politik för att "okritiskt minska utsläppen av koldioxid till atmosfären i den illusoriska tron att det ska påverka klimatet."

Upprop angående antropogen global uppvärmning

Rom den 17 juni 2019

Till Italiens president

Till talmannen, Italiens senat

Till talmannen, Italiens deputeradekammare

Till premiärministern, Italiens regering

Vi, medborgare och vetenskapsmän, inbjuder varmt de ansvariga politikerna att bedriva en miljöpolitik i enlighet med den vetenskapliga kunskapen. Särskilt angeläget är det att bekämpa miljöförstöringen där den förekommer med hjälp av den bästa vetenskapliga kunskapen. I det sammanhanget beklagar vi att de forskningsrön som vetenskapen erbjuder inte har kommit till användning för att reducera de

antropogena utsläppen av miljöfarliga ämnen i såväl kontinentala som marina miljöer.

Men vi måste vara på det klara med att koldioxid inte är ett miljöfarligt ämne. Det är tvärtom en nödvändig förutsättning för livet på vår planet.

Sedan några decennier tillbaka sprids tesen att den uppvärmning av jordytan med cirka $0,9^{\circ}\text{C}$ som observerats från 1850 och framåt skulle vara anomal och uteslutande orsakad av mänsklig aktivitet, framför allt av utsläpp av koldioxid till atmosfären genom användningen av fossila bränslen. Detta är den av FN:s Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) spridda tesen om en antropogen global uppvärmning, en tes som säger att det kommer att ske dramatiska miljöförändringar vilka i en nära framtid kan befaras åstadkomma en enorm förödelse, såvida inte drastiska och kostsamma motåtgärder omedelbart sätts in. Många länder i världen har antagit program för att minska sina koldioxidutsläpp och pressas, med en ständigt hamrande propaganda, att anta ännu mer krävande program, som innebär stora belastningar för de enskilda ländernas ekonomier, under förespegligen att detta ska påverka klimatet och därmed "rädda" planeten.

Men det antropogena ursprunget till den globala uppvärmningen är en tes som inte har bevisats, som bara stöder sig på klimatmodeller, komplexa dataprogram kallade General Circulation Models. Den vetenskapliga litteraturen har tvärtom i ökande grad påvisat förekomsten av naturliga klimatvariationer som modellerna inte förmår fånga. Dessa naturliga variationer förklarar till stor del den globala uppvärmning som iakttagits från 1850 och framåt. Det antropogena ansvaret för den klimatförändring som observerats de senaste hundra åren har därmed överdrivits på ett oförsvarligt sätt och modellernas katastrofförutsägelser är inte realistiska.

Klimatet är det mest komplexa systemet som finns på vår planet, och det måste studeras med metoder som är anpassade till och i överensstämmelse med dess komplexitetsnivå. Klimatsimuleringsmodellerna fångar inte de observerade naturliga variationerna i klimatet, och i synnerhet återger de inte de senaste 10.000 årens värmeperioder. Dessa har upprepats ungefär vart tusende år och inbegriper den välkända varma perioden under medeltiden, romarrikets värmeperiod och andra varma perioder under det holocena klimatoptimum. Dessa perioder i historien var dessutom varmare än den nuvarande perioden, trots att koldioxidhalten var lägre; däremot är de korrelerade med det tusenåriga cykliska förloppet i solens aktivitet. Dessa effekter återges inte av modellerna.

Det bör påpekas att uppvärmningen som observerats från 1900 till idag egentligen inleddes redan 1700, det vill säga vid den lilla istidens minimum, som var den kallaste perioden de senaste 10.000 åren (motsvarande det minimum i solaktiviteten som astrofysikerna kallar Maunder's Solar Minimum). Från den tiden fram till idag har solaktiviteten, i enlighet med sin tusenårscykel, i stigande grad värmt upp jordytan.

Modellerna lyckas inte heller fånga de kända cirka 60-åriga klimatsvängningarna. Detta cykliska förlopp förklarar till exempel en varmare period (1850-1880) som följdes av en kallare period (1880-1910), följt av ännu en uppvärmning (1910-40), återigen av en nedkylning (1940-70) och av en ny uppvärmningsperiod (1970-2000) liknande den som observerades 60 år tidigare. De följande åren (2000-2019) har inte uppvisat den av GCM-modellerna förutsagda temperaturhöjningen med 0,2°C per decennium, utan ett huvudsakligen stabilt klimat, som endast sporadiskt avbrutits av de snabba naturliga svängningarna i Stilla havet runt ekvatorn, vilka går under benämningen El Niño Southern

Oscillations, och förorsakade den momentana uppvärmningen mellan 2015 och 2016.

Nyhetsmedierna hävdar också bestämt att extrema händelser, som orkaner och tropiska stormar, har ökat på ett oroväckande sätt. Dessa händelser styrs tvärtom, i likhet med många klimatsystem, av den tidigare nämnda 60-årscykeln. Officiella data från 1880 och framåt rörande tropiska stormar i Atlanten med kurs mot Nordamerika följer till exempel ett tydligt 60-årigt förlopp, som korrelerar väl med den termiska pendelrörelse i Atlanten som kallas Atlantic Multidecadal Oscillation. De observerade topparna överensstämmer med decennierna 1880-90, 1940-50 och 1995-2005. Från 2005 till 2015 avtog de tropiska stormarna i enlighet med den tidigare nämnda cykeln. Under perioden 1880-2015 finns således inget samband mellan antalet tropiska stormar (som varierar) och koldioxidhalten (som stadigt ökar).

Klimatsystemet är ännu inte tillräckligt utforskat. Även om det stämmer att koldioxid är en växthusgas, så är klimatets känslighet för en ökad koldioxidhalt i atmosfären enligt samma IPCC fortfarande ytterst osäker. IPCC uppskattar att en fördubbling av koldioxidhalten i atmosfären, från den förindustriella nivån omkring 300 ppm till 600 ppm, skulle kunna höja den globala medeltemperaturen med som minst 1°C och som högst 5°C. Detta är en väldigt stor osäkerhet. Många studier på senare tid, som bygger på experimentella data, har faktiskt kommit fram till att klimatet är mycket mindre känsligt för koldioxid än vad IPCC:s modeller visar.

Alltså finns det ingen vetenskaplig grund för att lasta människan för uppvärmningen som observerats under det gångna århundradet fram till idag. Följaktligen är de alarmerande prognoser som görs inte trovärdiga, eftersom de bygger på modeller vars resultat motsäger experimentella

data. Alla faktiska belägg pekar mot att dessa modeller överskattar människans påverkan och underskattar de naturliga klimatvariationerna, framför allt de som förorsakas av solen, månen och pendelrörelserna i världshaven. Slutligen sprider nyhetsmedierna budskapet att det bland forskarna råder en i det närmaste enhällig konsensus om den antropogena orsaken till den aktuella klimatförändringen och att den vetenskapliga debatten därmed skulle vara avslutad. Men först och främst måste man beakta att den vetenskapliga metoden dikterar att det som gör en tes till en vetenskapligt styrkt teori är fakta, inte hur många som tror på den. Dessutom existerar ingen sådan konsensus. Bland experterna – klimatologer, meteorologer, geologer, geofysiker, astrofysiker – finns faktiskt ett brett spektrum av åsikter företrädna, där många anser att naturliga faktorer spelar en betydande roll i den globala uppvärmning som observerats efter den förindustriella tiden och även från efterkrigstiden fram till idag. Det har också gjorts upprop där tusentals forskare tagit avstånd från tesen om en antropogen global uppvärmning. Här kan nämnas uppropet som initierades 2007 av fysikern F. Seitz, tidigare ordförande för den amerikanska National Academy of Sciences, och uppropet från Non-Governmental International Panel on Climate Change (NIPCC), som i sin rapport 2009 slog fast att "Nature, not Human Activity, Rules the Climate". Avslutningsvis ger vi, med tanke på de fossila bränslenas avgörande betydelse för mänsklighetens energiförsörjning, rekommendationen att inte bedriva en politik för att okritiskt minska utsläppen av koldioxid till atmosfären i den illusoriska tron att det ska påverka klimatet.

Stödkommitté

Initiativtagare till uppropet är Umberto Crescenti, professor emeritus i tillämpad geologi, G. D'Annunzio-universitetet i

Chieti-Pescara, tidigare ordförande för Italiens geologiska sällskap.

Först bland undertecknarna är Antonino Zichichi, professor emeritus i fysik, universitetet i Bologna, grundare av och ordförande för Ettore Majorana-centret för vetenskapskultur i Erice, Sicilien. Undertecknare nummer två är Renato Angelo Ricci, professor emeritus i fysik, universitetet i Padua, tidigare ordförande för Italiens fysiksällskap och för det europeiska fysiksällskapet.

I stödkommittén ingår:

1. Umberto Crescenti, professor emeritus i tillämpad geologi, G. D'Annunzio-universitetet, Chieti-Pescara, tidigare ordf. för Italiens geologiska sällskap.
2. Giuliano Panza, professor i seismologi, universitetet i Trieste, ledamot av Linceiakademien och Italiens vetenskapsakademi, mottagare av American Geophysical Unions internationella pris 2018;
3. Alberto Prestininzi, professor i tillämpad geologi, La Sapienza-universitetet i Rom, tidigare vetenskapsredaktör för den internationella tidskriften IJEGE och chef för Centro di Ricerca Previsione e Controllo Rischi Geologici (CERI);
4. Franco Prodi, professor i atmosfärisk fysik, universitetet i Ferrara;
5. Franco Battaglia, professor i fysisk kemi, universitetet i Modena, Movimento Galileo 2001;
6. Mario Giaccio, professor i energikällors teknik och ekonomi, G. D'Annunzio-universitetet, Chieti-Pescara, tidigare prefekt vid den ekonomiska fakulteten;
7. Enrico Miccadei, professor i fysisk geografi och geomorfologi, G. D'Annunzio-universitetet, Chieti-Pescara;
8. Nicola Scafetta, professor i atmosfärisk fysik och oceanografi, Federico II-universitetet, Neapel.

Uppropet har undertecknats av:

Antonino Zichichi, professor emeritus i fysik, universitetet i Bologna, grundare av och ordf. för Ettore Majorana-centret för vetenskapskultur i Erice; Renato Angelo Ricci, professor emeritus i fysik, universitetet i Padua, tidigare ordf. för Italiens fysiksällskap och för det europeiska fysiksällskapet, Movimento Galileo 2001; Aurelio Misiti, professor i hälso- och miljöteknik, La Sapienza-universitetet, Rom; Antonio Brambati, professor i sedimentologi, universitetet i Trieste, projektchef PNRA paleoklimat-hav, tidigare ordf. i den italienska oceanografikommissionen; Cesare Barbieri, professor emeritus i astronomi, universitetet i Padua; Sergio Bartalucci, fysiker, ordf. föreningen Vetenskapsmän och ingenjörer för den italienska forskningen; Antonio Bianchini, professor i astronomi, universitetet i Padua; Paolo Bonifazi, tidigare chef för Institutet för den interplanetära rymdens fysik, Nationella astrofysikaliska institutet; Francesca Bozzano, professor i tillämpad geologi, La Sapienza-universitetet, Rom, chef för forskningscentret CERI; Marcello Buccolini, professor i geomorfologi, G.D'Annunzio-universitetet, Chieti-Pescara; Paolo Budetta, professor i tillämpad geologi, universitetet i Neapel; Monia Calista, forskare i tillämpad geologi, G.D'Annunzio-universitetet, Chieti-Pescara; Giovanni Carboni, professor i fysik, Tor Vergata-universitetet, Rom, Movimento Galileo 2001; Franco Casali, professor i fysik, universitetet i Bologna och Vetenskapsakademien i Bologna; Giuliano Ceradelli, ingenjör och klimatolog, ALDAI; Domenico Corradini, professor i historisk geologi, universitetet i Modena; Fulvio Crisciani, professor i geofysikalisk strömningsmekanik, universitetet i Trieste och Institutet för havsvetenskaper, CNR, Trieste; Carlo Esposito, professor i glaciologi, universitetet i Padua; Gianni Fochi, kemist och vetenskapsjournalist, Pisa; Mario Gaeta, professor i vulkanologi, La Sapienza-universitetet, Rom; Giuseppe Gambolati, fellow American Geophysical Union, professor i numeriska metoder, universitetet i Padua; Rinaldo Genevois, professor i tillämpad

geologi, universitetet i Padua; Carlo Lombardi, professor i kärnteknik, Tekniska högskolan i Milano; Salvatore Martino, professor i seismisk mikrozoner, La Sapienza-universitetet, Rom; Paolo Mazzanti, professor i satellit-interferometri, La Sapienza-universitetet, Rom; Adriano Mazzearella, professor i meteorologi och klimatologi, universitetet i Neapel; Carlo Merli, professor i miljöteknik, La Sapienza-universitetet, Rom; Alberto Mirandola, professor i tillämpad energi, universitetet i Padua; Renzo Mosetti, professor i oceanografi, universitetet i Trieste, tidigare chef för avdelningen för oceanografi, OGS-institutet, Trieste; Daniela Novembre, forskare i naturtillgångar och mineralogiska-petrografiska tillämpningar, G. D'Annunzio-universitetet i Chieti-Pescara; Sergio Ortolani, professor i astronomi och astrofysik, universitetet i Padua; Antonio Pasculli, forskare i tillämpad geologi, G. D'Annunzio-universitetet, Chieti-Pescara; Ernesto Pedrocchi, professor emeritus i energi, Tekniska högskolan i Milano; Tommaso Piacentini, professor i geografi, fysik och geomorfologi, G. D'Annunzio-universitetet, Chieti-Pescara; Guido Possa, kärnteknikingenjör, tidigare vice minister för ekonomisk utveckling; Mario Luigi Rainone, professor i tillämpad geologi, G. D'Annunzio-universitetet, Chieti-Pescara; Francesco Quercia, geolog, forskningschef, Ispra; Giancarlo Ruocco, professor i materialstrukturer, La Sapienza-universitetet, Rom; Sergio Rusi, professor i hydrogeologi, G. D'Annunzio-universitetet, Chieti-Pescara; Massimo Salleolini, professor i tillämpad hydrogeologi och miljöhydrologi, universitetet i Siena; Emanuele Scalcione, leder den regionala agrometeorologiska tjänsten Alsia, Basilikata; Nicola Sciarra, professor i tillämpad geologi, G. D'Annunzio-universitetet, Chieti-Pescara; Leonello Serva, geolog, chef för Italiens geologiska tjänst, Movimento Galileo 2001; Luigi Stedile, geolog, Centro di Ricerca Previsione e Controllo Rischi Geologici (CERI), La Sapienza-universitetet, Rom; Giorgio Trenta, fysiker och läkare, hedersordf. Italienska föreningen

för medicinskt strålskydd, Movimento Galileo 2001; Gianluca Valenzise, forskningschef Nationella institutet för geofysik och vulkanologi, Rom; Corrado Venturini, professor i strukturgeologi, universitetet i Bologna; Franco Zavatti, forskar i astronomi, universitetet i Bologna; Achille Balduzzi, geolog, Agip-Eni; Claudio Borri, professor i byggvetenskap, universitetet i Florens; Pino Cippitelli, geolog, Agip-Eni; Franco Di Cesare, chef, Agip-Eni; Serena Doria, forskar på sannolikhet och matematisk statistik, G. D'Annunzio-universitetet, Chieti-Pescara; Enzo Siviero, professor i brobyggnad, universitetet i Venedig, rektor för universitetets e-campus; Pietro Agostini, ingenjör, föreningen Vetenskapsmän och ingenjörer för den italienska forskningen; Donato Barone, ingenjör; Roberto Bonucchi, lärare; Gianfranco Brignole, geolog; Alessandro Chiaudani, doktor i agrarvetenskap; G. D'Annunzio-universitetet, Chieti-Pescara; Antonio Clemente, forskare i stadsplanering, G. D'Annunzio-universitetet, Chieti-Pescara; Luigi Fressoia, arkitekt, urbanist, Perugia; Sabino Gallo, kärnteknisk ingenjör; Daniela Giannessi, forskningsledare, Ipcf-Cnr, Pisa; Roberto Grassi, ingenjör, chef för G&G, Rom; Alberto Lagi, ingenjör, ordf. för en företagarförening; Luciano Lepori, forskare, Ipcf-Cnr, Pisa; Roberto Madrigali, meteorolog; Ludovica Manusardi, kärnfysiker och vetenskapsjournalist, Ugis; Maria Massullo, ingenjör, Enea-Casaccia, Rom; Enrico Matteoli, forskningschef, Ipcf-Cnr, Pisa; Gabriella Mincione, professor i arbetsmedicin, G. D'Annunzio-universitetet, Chieti-Pescara; Massimo Pallotta, ingenjör, Nationella institutet för kärnfysik; Enzo Pennetta, professor i naturvetenskap och vetenskaplig författare; Nunzia Radatti, kemist, Sogin; Vincenzo Romanello, kärnteknikingenjör, forskningscentret i Rez, Tjeckien; Alberto Rota, ingenjör, forskare vid Cise och Enel; Massimo Sepielli, forskningschef, Enea, Rom; Ugo Spezia, ingenjör, chef för industriell säkerhet, Sogin, Movimento Galileo 2001; Emilio Stefani, professor i växtsjukdomar,

universitetet i Modena; Umberto Tirelli, gästforskare, Istituto Tumori d'Aviano, Movimento Galileo 2001; Roberto Vacca, ingenjör och vetenskaplig författare.

Uppropet kan läsas på italienska här:

<http://www.scienzanazionale.it/2019/06/04/petizione-sul-riscaldamento-globale-antropico/astri@scienzanazionale.it>